

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Mgr. Alešem Roztočillem v právní věci žalobce: **PCV Computers, s. r. o.**, IČ: 260 84 121, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zast. společností Ariadna, s. r. o., se sídlem Bořivojova 21/2419, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2016, č. j. 8 Af 11/2012 – 57,

t a k t o :

I. Bod 34 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32, se opravuje tak, že správně zní:

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že Nejvyšší správní soud nezohlednil celkovou výši škody. Z rozsudku ve věci *Kordárna* je totiž zřejmé, že Nejvyšší správní soud přihlédl rovněž k faktickým ekonomickým aspektům, když v bodě 37 konstatoval, že „nelze přehlédnout společenskou a ekonomickou realitu. Uplatňování nadměrných odpočtů, na které nemá plátce ve skutečnosti nárok, ať již s podvodným záměrem nebo v důsledku omylu či nepřesností, se při reálném fungování společného systému DPH Evropské unie vyskytuje natolik často a v natolik významném rozsahu, že tomu je nutno přizpůsobit i aplikační praxi v jednotlivých členských státech EU, tedy i v České republice. Správce daně musí mít k dispozici určitý časový prostor k základnímu prověření oprávněnosti uplatněného nároku a rozřazení jednotlivých nároků na ty, u nichž pochybnost, která by vyžadovala provádět další šetření, nevzniká, a na ty, kde se taková pochybnost objevuje. Správce daně má být schopen si takový prvotní úsudek učinit relativně rychle, avšak nikoli v situaci silné časové tísně. Nelze ani přehlédnout, že procesní pravidla (doručování písemností, minimální lhůty pro vyjádření daňového subjektu k výzvě správce daně aj.) jsou nastavena tak, že za běžných okolností správci daně neumožňují komunikovat s plátcem rychleji než v horizontu několik dní až týdnů.“ Následně v bodech 40 a 41 vyslovil, že „v případech, které správce daně podrobí důkladnějšímu zkoumání typicky pomocí postupu k odstranění pochybností, si musí být vědom „ceny“, kterou pro něho čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se po prověření ukáže, že plátce tvrdí odpovědající skutečnosti. Touto „cenou“ je úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodlouženou případně o dobu odpovídající době mezi uplynutím lhůty k podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období a dnem jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne ubrání nadměrného odpočtu správcem daně. Pokud však správce daně prověřováním zjistí, že nárok plátce na nadměrný odpočet je zcela či zčásti neoprávněný, nemá plátce za tu část uplatněného nároku, která mu nebyla přiznána, nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 d. ř. proto, že mu takový přeplatek nevznikl.“

II. Bod 39 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32, se opravuje tak, že správně zní:

Nejvyšší správní soud dále ve věci *Kordárna* vyložil, proč je třeba počátek vzniku nároku na úrok z vratitelného přeplatku navázat na konec příslušného zdaňovacího období prodlouženého o tři měsíce s ohledem na § 105 odst. 1 zákona o DPH a přihlédl jak k situaci,

kdy plátcem tvrzený nárok na nadměrný odpočet odpovídá skutečnosti (jak tomu bylo i v posuzované věci), tak k situaci, kdy tomu tak zcela či částečně není, neboť v bodě 40 citovaného rozsudku vyslovil, že „v případech, které správce daně podrobí důkladnějšímu zkoumání typicky pomocí postupu ke odstranění pochybností, si musí být vědom „ceny“, kterou pro nebo čas věnovaný prověřování bude mít v případě, že se po prověření ukáže, že plátce tvrzeň odpovídají skutečnosti. Touto „cenou“ je úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodlouženou případně o dobu odpovídající době mezi uplynutím lhůty ke podání daňového příznání za příslušné zdaňovací období a dnem jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně. Pokud však správce daně prověřováním zjistí, že nárok plátce na nadměrný odpočet je zcela či zčásti neoprávněný, nemá plátce za tu část uplatněného nároku, která mu nebyla přiznána, nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 d. ř. proto, že mu takový přeplatek nevznikl.“ K samotné otázce výše úroku postačuje odkázat a není třeba cokoli dodávat k závěrům uvedeným v bodě 44 rozsudku ve věci *Hamaga*, kde zdejší soud uvedl, že „jelikož v případě, kdy byl řádně uplatněn nadměrný odpočet, došlo ke „vzniku“ vratitelného přeplatku, bylo na správci daně, aby tento přeplatek daňovému subjektu vrátil a současně ke vráceným finančním prostředkům poskytl i příslušný úrok z vratitelného přeplatku (nadměrného odpočtu) dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Sedmý senát tak aplikoval nejbližší právní úpravu dopadající na danou věc a nelze soublasit se stěžovatelem, že si soudy doplnily novou kategorii úroku, která nemá oporu v zákoně. Stejně tak výše úrokové sazby byla stanovena dle tohoto zákonného ustanovení, proto soudy neměly možnost výši úrokové sazby modifikovat a je nadbytečné nyní polemizovat o její přiměřenosti. Jak je uvedeno již výše, soudy postupovaly v souladu s judikaturou Soudního dvora a vlastně s principy, na nichž je vystavěno evropské právo, a byly povinny nalézt právní úpravu, kterou by bylo možno v souladu se závěry přijatými Soudním dvorem ke posuzované problematice aplikovat na případ vnitrostátní úpravou konkrétně neřešený.“

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32, rozhodl o kasační stížnosti žalovaného ve shora uvedené právní věci tak, že kasační stížnost se zamítá a žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 18. 1. 2017.

[2] Podle ustanovení § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

[3] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že opravit rozsudek je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru, jako chyby v psaní a počtech; zřejmost takové nesprávnosti je na první pohled patrná zejména z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, popř. i z jiných souvislostí.

[4] Nejvyšší správní soud zjistil, že k takové zřejmé nesprávnosti došlo při vyhotovení písemného vyhotovení rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32, tím, že v bodech 34 a 39 odůvodnění byl nedopatřením citován bod 40 rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění, které není aktuální a neplatí, neboť bylo opraveno opravným usnesením ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 47.

[5] Při vyhotovení rozsudku tak došlo k chybě v psaní, kterou je možno napravit cestou vydání opravy rozsudku. Proto předseda senátu za použití ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. tak učinil vydáním tohoto opravného usnesení, a to tak, že v bodech 34 a 39 odůvodnění rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 – 32, je citován bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 47.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu